ARREST VAN HET HOF
VAN 24 MEI 1978 [1]

Hans-Otto Wagner GmbH, Agrarhandel KG tegen Hauptzollamt Hamburg-Jonas (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Finanzgericht Hamburg)

„Monetaire compenserende bedragen"

Zaak 108/77

Samenvatting

Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Suiker — Handel met derde landen — Monetaire compenserende betragen — In de nationale munteenheid vastgestelde uitvoerrestitutie — Toepassing van een correctiecoëfficiënt — Ontoelaatbaarheid

(Verordening nr. 1380/75 van de Commissie, artikel 4, lid 3; verordening nr. 2101/75 van de Commissie)

Artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 juncto verordening 2101/75, moet aldus worden uitgelegd, dat de uitvoerrestitutie voor suiker, die op grond van een inschrijving voor elke exporteur individueel in de nationale munteenheid is vastgesteld, niet mag worden vermenigvuldigd met de door de Commissie vastgestelde monetaire coëfficiënt, welke wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van de monetaire compensatie.

In de zaak 108/77

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Hamburg, in het aldaar aanhangig geding tussen

FIRMA HANS-OTTO WAGNER GMBH; AGRARHANDEL KG, Bad Homburg

en

HAUPTZOLLAMT HAMBURG—JONAS

om een prejudiciële beslissing inzake de uitlegging en de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van

1 — Procestaal: Duits.

29 mei 1975, houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen (PB L 139, blz. 37), juncto verordening (EEG) nr. 2101/75 van de Commissie van 11 augustus 1975, betreffende een permanente inschrijving voor de bepaling van een heffing en/of een restitutie bij uitvoer van witte suiker (PB L 214, blz. 5),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, M. Sørensen en G. Bosco, kamerpresidenten, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en schriftelijke behandeling

De firma Wagner, verzoekster in het hoofdgeding, exporteerde tussen 1 en 25 maart 1976 vier miljoen kilo nietgedenatureerde witte suiker van tariefpost 17.01-B-I van het GDT naar Bulgarije. De uitvoercertificaten waren deels door het Fonds d'intervention et de régularisation du marché du sucre (FIRS) te Parijs ten name van de Firma Jean Lion et Cie (Parijs) afgegeven, en door deze aan de firma Wagner gecedeerd, deels door de Einfuhr- und Vorratsstelle für Zucker und Rohtabak rechtstreeks aan verzoekster verstrekt.

Krachtens de verordeningen der Commissie nrs. 2719/75 en 572/76 van 24 oktober 1975, respectievelijk 15 maart 1976, tot vaststelling van monetaire compenserende bedragen en van sommige koersen voor de toepassing daarvan (PB nrs. L 276, blz. 7 en L 68, blz. 5) kende het Hauptzollamt Hamburg-Jonas bij verscheidene in de periode van 19 maart tot 15 april 1976 gegeven beschikkingen aan verzoekster in het hoofdgeding monetaire compenserende bedragen toe ad

DM 10,90 per 100 kg. Daarnaast verleende het uitvoerrestituties tot een bedrag van DM 657 470,33, waarbij het de bedragen die voortvloeiden uit de in de uitvoercertificaten genoemde restitutietarieven met de coëfficiënt 0,9 vermenigvuldigde. Hiertoe beriep het zich op de bepalingen van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 van de Commissie, hetwelk luidt:

„In het handelsverkeer met derde landen, [worden] de in rekeneenheden vastgestelde belastingen bij invoer, restituties en heffingen bij uitvoer, met een coëfficiënt vermenigvuldigd...".

Naar de mening van het Hauptzollamt zijn ook de omstreden restituties in rekeneenheden vastgesteld, daar het maximum bedrag van de restitutie in het kader van de voorgeschreven openbare inschrijving in rekeneenheden was vastgesteld. De toepassing van de coëfficiënt op de restitutie wordt verklaard door het feit, dat de compenserende bedragen worden berekend op basis van de interventieprijs die de uitvoerrestituties mede omvat. Het op de uitvoerrestituties betrekking hebbende gedeelte van het compenserend bedrag zou derhalve moeten worden afgetrokken.

Het Finanzgericht Hamburg waarvoor de zaak diende, besloot bij beschikking van 19 augustus 1977 de procedure te schorsen en overeenkomstig artikel 177 EEG-Verdrag het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

„1. Moet artikel 4, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1380/75 juncto verordening (EEG) nr. 2101/75 aldus worden uitgelegd, dat de uitvoerrestitutie voor suiker, die op grond van een inschrijving voor elke exporteur individueel in de nationale munteenheid is vastgesteld, wordt vermenigvuldigd met de door de Commissie vastgestelde monetaire coëfficiënt, welke wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van de monetaire compensatie?

2. Zo neen:

   Is artikel 4, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1380/75 ongeldig, voor zover het in de in vraag 1 genoemde gevallen vermenigvuldiging van de in nationale valuta vastgestelde uitvoerrestitutie met de monetaire coëfficiënt uitsluit?

3. Zo ja:

   Welke zijn de gevolgen van de gedeeltelijke ongeldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1380/75?"

Het Finanzgericht is van mening dat, indien de door verzoekster in het hoofdgeding verdedigde uitlegging moet worden gevolgd, er twijfel rijst omtrent de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75. Immers, bij exporten uit de Lid-Staten welker munteenheid de fluctuatiegrens in bovenwaartse richting overschrijdt, zouden de exporteurs naast de uitvoerrestitutie de (ongekorte) monetaire compensatie ontvangen, terwijl bij uitvoer uit Lid-Staten welker munteenheid de fluctuatiegrens in benedenwaartse richting overschrijdt, de exporteurs de uitvoerrestitutie slechts ontvangen onder aftrek van de (ongekorte) monetaire compensatie. Worden de monetaire compenserende bedragen niet gecorrigeerd, dan kan dat een inbreuk vormen op het discriminatieverbod van artikel 7 van het Verdrag en op het algemene gelijkheidsbeginsel.

Naast verordening nr. 1380/75 is in casu de navolgende gemeenschapsregeling van toepassing:

— in de suikersector wordt de restitutie vastgesteld door een openbare inschrijving (artikel 4, lid 1, van 's Raads verordening nr. 766/68, van 18 juni 1968, houdende vaststelling van de algemene voorschriften inzake de restitutie bij de uitvoer van suiker, PB nr. L 143, blz. 6). De uitvoerrestituties worden in de offerte in de nationale munteenheid vermeld (artikel 5, lid 2, sub d, van

verordening nr. 2101/75). Het bericht van toewijzing vermeldt eveneens de toe te kennen restitutie in de nationale munteenheid (artikel 11, lid 2, sub c, van verordening nr. 2101/75). Alleen het maximum bedrag van de restitutie — dat dient ter begrenzing van de groep inschrijvers waaraan moet worden toegewezen — wordt in rekeneenheden vastgesteld (artikel 9, lid 1, van verordening nr. 2101/75);

— volgens de zesde overweging van de considerans bij 's Raads basisverordening nr. 974/71 van 12 mei 1971, betreffende bepaalde conjunctuurpolitieke maatregelen welke naar aanleiding van de tijdelijke verruiming van de fluctuatiemarges van de valuta's van sommige Lid-Staten dienen te worden genomen in de landbouwsector (PB nr. L 106, blz. 1), dienen de compenserende bedragen niet hoger te zijn dan strikt noodzakelijk is om de invloed te compenseren van de monetaire maatregelen op de prijzen van de basisprodukten waarvoor is voorzien in interventiemaatregelen.

De verwijzingsbeschikking is op 8 september 1977 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Samenvatting van de schriftelijke opmerkingen, bij het Hof ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs EEG-Statuut

De firma *Wagner* verklaart ten aanzien van de feiten dat de onderneming Jean Lion ten gevolge van de onverwachte toepassing van de monetaire coëfficiënt de financiële verplichtingen uit de overgedragen uitvoercertificaten, waartoe zij zich contractueel jegens verzoekster in het hoofdgeding had verbonden, slechts voor 90 % kon nakomen.

De bewoordingen van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 zijn zonneklaar. Evenmin als uit de bewoordingen der verordeningen nrs. 766/68 en 2101/75 alsmede van het Bericht van inschrijving nr. 9/1975 blijkt daaruit van enige mogelijkheid, de in het hoofdgeding toe te kennen en niet in rekeneenheden uitgedrukte restituties te vermenigvuldigen met de monetaire coëfficiënt.

Deze uitlegging komt ook overeen met de zin en het doel der genoemde bepalingen. Daarvoor pleit reeds het beginsel van rechtszekerheid. Daar de rechten uit de uitvoercertificaten overdraagbaar zijn, is het met het beginsel van rechtszekerheid eenvoudig onverenigbaar, de in de uitvoercertificaten in de nationale munteenheid vastgestelde restituties achteraf te verlagen door de toepassing van een monetaire coëfficiënt die slechts voor de in rekeneenheden vastgestelde restituties geldt.

In casu gaat het om restituties in het kader van inschrijvingen. Hiervoor gelden bijzondere regelingen en voorwaarden die bij voorbaat uitsluiten, de algemene restitutieregelingen toe te passen. Dit blijkt uit de derde overweging van de considerans bij verordening nr. 2101/75. Voor een inschrijving bepaalt artikel 4 van verordening nr. 766/68, dat de restitutie niet op grond van het verschil tussen de prijs op de wereldmarkt en de representatieve communautaire prijs, maar op grond van een openbare inschrijving wordt vastgesteld „de openbare inschrijving heeft betrekking op het bedrag van de restitutie").

De offerte berust uitsluitend op de berekening van de inschrijver of op zijn beoordeling van de markt. Zij wordt slechts in aanmerking genomen wanneer zij niet hoger is dan het door de Commissie op basis van alle ingediende offertes bepaalde maximum bedrag van de

restitutie. Degene die de restitutie verzoekt waaraan hij behoefte heeft, moet derhalve deze restitutie, en niet een door de monetaire coëfficiënt verminderde restitutie verkrijgen.

Hierbij komt, dat de suikerexporteurs in de landen waarvan de munteenheid werd gerevalueerd, ondanks de monetaire compenserende bedragen ten zeerste werden benadeeld tegenover hun collega's in landen waarvan de munteenheid werd gedevalueerd.

In geval de uitlegging van verzoekster in het hoofdgeding zou worden gevolgd, bestaat er geen enkele twijfel aan de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75. Eerst door de latere vaststelling van verordening nr. 2101/75 kwam vast te staan dat de in het kader van inschrijvingen te verlenen restituties niet met een monetaire coëfficiënt mogen worden vermenigvuldigd. Dit is overigens noch met het discriminatieverbod, noch — vanuit een oogpunt van een breuk in het systeem — met het algemene gelijkheidsbeginsel in strijd. Volgens artikel 4 van verordening nr. 766/68 was de Commissie verplicht, rekening te houden met de bijzonderheden van de inschrijvingen, die uitdrukkelijk betrekking hadden op het bedrag van de restitutie.

De *Commissie* merkt op dat de bezwaren van verzoekster in het hoofdgeding berusten op een letterlijke en formele uitlegging van de gemeenschapsbepalingen, die geen rekening houdt met de geest en het doel ervan.

Voor zover de monetaire compensatie, die op basis van de interventieprijs wordt berekend, gelijk is aan het verschil tussen de wereldmarktprijs en de communautaire prijs (in casu de restitutie), dient een correctie te worden toegepast, want de noodzakelijke compensatie is dan reeds verleend.

Dit geldt evenzeer voor het geval, dat de heffingen of restituties op algemene wijze bij wege van verordeningen of inschrijvingen worden vastgesteld. Aldus vormen ook de restituties die in het kader van een inschrijving worden verleend gemeenschapsrestituties en wordt daarbij geen rekening gehouden met de verschillende monetaire verhoudingen tussen de valuta's der Lid-Staten. De inschrijvingsprocedure heeft tegenover de algemene vaststelling bij wege van verordeningen als enig doel en voordeel, dat de restituties worden bepaald die het best overeenkomen met de marktsituatie.

De door de inschrijvers ingediende offertes worden overeenkomstig artikel 5, lid 2, van verordening nr. 2101/75 in de nationale munteenheid uitgedrukt, maar op het niveau van de Commissie moet de gehele rekenkundige behandeling noodzakelijkerwijze op basis van rekeneenheden worden verricht. De ingediende offertes moeten met behulp van de „groene" koersen in rekeneenheden worden omgerekend, om ze vergelijkbaar te maken. De toewijzingen kunnen slechts met inachtneming van en in vergelijking met het in rekeneenheden vastgestelde maximum bedrag plaatsvinden; zij worden, met andere woorden, van dit bedrag afgeleid.

De niet-toepassing van de monetaire coëfficiënt op de bij wege van inschrijving bepaalde restituties zou een volledige gelijkheid van behandeling van alle inschrijvers verhinderen. Deze gelijke behandeling kan slechts worden bereikt door toepassing van de beide monetaire correctieven: het compenserend basisbedrag en de coëfficiënt. Anders zouden deelnemers van oorsprong uit landen waarvan de munteenheid sterk in waarde is gestegen worden bevoordeeld, daar zij een te hoog compenserend bedrag zouden ontvangen, terwijl de inschrijvers uit landen waarvan de munteenheid in waarde is gedaald zouden worden benadeeld, daar zij een te laag compenserend bedrag zouden verkrijgen.

Een „interpretatio intra legem" van artikel 4, lid 3, van verordening nr.

1380/75 lijkt zeer wel mogelijk. Het bericht van toewijzing is geen vaststelling in gemeenschapsrechtelijke zin, maar eenvoudig een uitvoeringshandeling, verricht door de nationale autoriteiten. Er zij op gewezen dat in dit bericht uitdrukkelijk wordt gerefereerd aan het in rekeneenheden uitgedrukte maximum bedrag, zodat degene aan wie is toegewezen kan constateren dat ook de restitutie die hem is verleend als een in rekeneenheden uitgedrukt bedrag is vastgesteld.

Voorts moet worden verwezen naar artikel 4 van 's Raads verordening nr. 1134/68 van 30 juli 1968, houdende vaststelling van de regels voor de toepassing van verordening (EEG) nr. 653/68 betreffende de voorwaarden voor wijziging van de waarde van de voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid gebruikte rekeneenheid (PB L 188, blz. 1). Volgens deze bepaling, waarvan de overeenkomst met artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 duidelijk is, zijn alle bedragen, die in de documenten in de nationale munteenheid zijn uitgedrukt, maar „in rekeneenheden zijn vastgesteld" — dat wil zeggen op een communautaire basis zijn vastgesteld — onderworpen aan het voorbehoud van een wijziging van de betrokken pariteit. Deze wijziging leidt tot een wijziging van het in de nationale munteenheid uitgedrukte bedrag, en wel juist in het geval waarin de restituties bij wege van inschrijving zijn vastgesteld. Tussen de beide voorschriften bestaat een bijzondere onderlinge verhouding. Verordening nr. 1134/68 vormt een speciale regeling, terwijl in verordening nr. 1380/75 de toepassing van de monetaire coëfficiënt op restituties slechts een van de talrijke afzonderlijke problemen vormt. Het is derhalve begrijpelijk dat de wetgever in artikel 4, lid 3, een vereenvoudigde formulering heeft gebruikt en geen rekening heeft gehouden met het geval dat de restitutie bij wege van inschrijving werd vastgesteld, door een speciaal op dit geval afgestemde formulering te bezigen.

De door de Commissie verdedigde uitlegging komt ten slotte ook overeen met een vaste en tot dusverre onbetwiste administratieve praktijk. Er doet zich geen algemeen probleem van rechtszekerheid voor, daar de betrokken bepaling in elk geval niet zo onduidelijk is geformuleerd dat de justitiabelen de werkelijke wil van de wetgever niet althans hadden kunnen onderkennen.

De Commissie sluit zich aan bij de overwegingen van het Finanzgericht betreffende de gevolgen van een uitlegging, die zou overeenkomen met die van verzoekster in het hoofdgeding. Dit is een reden te meer om een „met het gemeenschapsrecht overeenkomende uitlegging" te zoeken. Een dergelijke uitlegging is mogelijk, wanneer deze niet indruist tegen de duidelijke, ondubbelzinnige tekst van de betrokken bepalingen. Daarvan is in casu geen sprake.

De Commissie stelt derhalve voor, als volgt te antwoorden:

„Artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, juncto verordening nr. 2101/75 moet aldus worden uitgelegd, dat de uitvoerrestitutie voor suiker, die op grond van een inschrijving voor elke exporteur individueel in de nationale munteenheid is uitgedrukt, wordt vermenigvuldigd met de door de Commissie vastgestelde monetaire coëfficiënt."

Overwegende dat verzoekster in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door K. Landry, advocaat te Hamburg, en de Commissie van de EG, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Gilsdorf, als gemachtigde, ter terechtzitting van 1 maart 1978 in hun mondelinge opmerkingen zijn gehoord;

dat de advocaat-generaal ter terechtzitting van 18 april 1978 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht Hamburg bij beschikking van 19 augustus 1977, ingekomen ten Hove op 8 september 1977, krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een aantal vragen heeft gesteld inzake de uitlegging en de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening (EEG) nr. 1380/75 van de Commissie van 29 mei 1975, houdende uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen (PB L 139, blz. 37), juncto verordening (EEG) nr. 2101/75 van de Commissie van 11 augustus 1975, betreffende een permanente inschrijving voor de bepaling van een heffing en/of een restitutie bij de uitvoer van witte suiker (PB L 214, blz. 5);

2 dat deze vragen zijn gerezen in een geding betreffende de berekening van de uitvoerrestituties, die aan de Duitse firma Wagner, verzoekster in het hoofdgeding, bij de uitvoer naar Bulgarije van vier miljoen kilo niet-gedenatureerde witte suiker werden toegekend;

dat het Hauptzollamt Hamburg-Jonas, verweerder in het hoofdgeding, aan de firrma Wagner een monetaire compensatie ten bedrage van DM 10,90/100 kg heeft toegekend;

dat het daarnaast uitvoerrestituties ad DM 657 470,33 heeft verleend, waarbij het de bedragen die volgden uit de in de uitvoercertificaten genoemde restitutietarieven, met de coëfficiënt 0,9 vermenigvuldigde;

dat verweerder zich hiertoe heeft beroepen op de bepalingen van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, waarvan de toepassing volgens hem ten gevolge heeft, dat, waar de compenserende bedragen worden berekend op basis van de interventieprijs die de uitvoerrestituties omvat, het gedeelte van het compenserend bedrag dat betrekking heeft op de uitvoerrestituties moet worden afgetrokken;

3 Overwegende dat wordt gevraagd of artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, juncto verordening nr. 2101/75 aldus moet worden uitgelegd dat de uitvoerrestitutie voor suiker, die op grond van een inschrijving voor elke exporteur individueel in de nationale munteenheid is vastgesteld, wordt vermenigvuldigd met de door de Commissie vastgestelde monetaire coëfficiënt, welke wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van de monetaire compensatie;

dat, ingeval de voorgaande vraag ontkennend wordt beantwoord, wordt gevraagd of artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 ongeldig is, voor zover het in de in die vraag genoemde gevallen vermenigvuldiging van de in nationale valuta vastgestelde uitvoerrestitutie met de monetaire coëfficiënt uitsluit;

dat, ingeval de voorgaande vraag bevestigend wordt beantwoord, wordt gevraagd welke de gevolgen zijn van de gedeeltelijke ongeldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75;

De eerste vraag

4 Overwegende dat de Commissie voor de berekening van de monetaire compenserende bedragen in het intra-communautaire handelsverkeer de garantieprijzen, met name de interventieprijzen, als uitgangspunt neemt;

dat daarentegen in een eerste fase van de toepassing van het stelsel in het handelsverkeer met derde landen de heffingen en restituties, uitgedrukt in rekeneenheden en omgerekend in de nationale munteenheden der respectieve Lid-Staten door middel van de zogenaamde „groene" omrekeningskoersen, het verschil tussen de prijzen op de wereldmarkt en de prijs van de betrokken Lid-Staat compenseerden, hetgeen leidde tot een gedeeltelijke monetaire compensatie en de vaststelling van andere monetaire compenserende bedragen voor dit handelsverkeer noodzakelijk maakte;

dat de Commissie in een streven naar administratieve vereenvoudiging besloot, vanaf 1 maart 1973 zowel voor het intra-communautaire handelsverkeer als voor de handel met derde landen eenvormige monetaire compenserende basisbedragen vast te stellen, die op de voet van de communautaire garantieprijzen werden berekend;

dat de zevende overweging van de considerans bij verordening nr. 1380/75 betrekking heeft op de door dit besluit ontstane situatie en luidt als volgt:

„Overwegende dat de in rekeneenheden vastgestelde compenserende bedragen ‚toetreding', de vaste elementen in de zin van artikel 61 van de Toetredingsakte (PB L 73 van 27. 3. 1972, blz. 14), de belastingen bij invoer, de restituties en alle andere in het handelsverkeer met derde landen te heffen of toe te kennen bedragen, evenals de prijzen in de betrokken Lid-Staten in de munteenheden van deze Lid-Staten worden omgerekend met gebruikmaking van de in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid vastgestelde koersen; dat het derhalve noodzakelijk is voor de berekening van het monetaire compenserende bedrag slechts het verschil aan te houden tussen het prijspeil en het betrokken in rekeneenheden uitgedrukte bedrag; dat, ter ver-

eenvoudiging van de regeling en om toepassing van een zelfde compenserend bedrag in het handelsverkeer van een gegeven Lid-Staat met elk van de andere Lid-Staten en met derde landen mogelijk te maken, de compenserende bedragen ‚toetreding', de vaste elementen, de belastingen bij invoer, de restituties en alle andere in het handelsverkeer met derde landen te heffen of toe te kennen bedragen gecorrigeerd moeten worden met behulp van een coëfficiënt die de situatie weergeeft van de munteenheid van de Lid-Staat die het monetaire compenserende bedrag moet toepassen."

dat derhalve artikel 4, lid 3, van deze verordening het volgende bepaalt:

„3. . . .

a) . . .

b) in het handelsverkeer met derde landen [worden echter] de in rekeneenheden vastgestelde belasting bij invoer, restituties en heffingen bij uitvoer, met een coëfficiënt vermenigvuldigd.

Deze coëfficiënt wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van het monetaire compenserend bedrag en wordt door de Commissie tegelijk met dit bedrag vastgesteld.

. . .;

dat het derhalve voor de toepassing van de coëfficiënt noodzakelijk is, uit te maken of in casu de restituties in rekeneenheden zijn vastgesteld;

5 Overwegende dat 's Raads verordening nr. 766/68 van 18 juni 1968 (PB L 143, blz. 6) bepaalt dat de uitvoerrestituties voor suiker door een openbare inschrijving kunnen worden vastgesteld;

dat de Commissie bij verordening nr. 2101/75 de noodzakelijke bepalingen betreffende een permanente inschrijving voor de bepaling van een heffing of een restitutie bij uitvoer van witte suiker heeft vastgesteld;

dat ingevolge artikel 5, lid 2, sub d, van deze verordening in de offerte van de gegadigden wordt vermeld „het bedrag van de heffing bij uitvoer of eventueel van de restitutie bij uitvoer per 100 kg witte suiker, uitgedrukt in de munteenheid van de Lid-Staat waar de offerte wordt ingediend";

dat artikel 9 bepaalt dat de Commissie, met name rekening houdend met de situatie en de te verwachten ontwikkeling op de markt voor suiker in de Gemeenschap en daarbuiten, hetzij een minimum bedrag van de heffing bij

uitvoer, hetzij een maximum bedrag van de restitutie bij uitvoer vaststelt, en dat wanneer een maximum bedrag voor de restitutie bij uitvoer wordt vastgesteld, wordt toegewezen aan de inschrijver of de inschrijvers in wier offerte het maximum bedrag van de restitutie bij uitvoer of een lager bedrag is vermeld evenals aan elke inschrijver die in zijn offerte een heffing bij uitvoer vermeldt;

dat de Commissie in paragraaf V, sub 8, van haar Bericht van permanente inschrijving van 14 augustus 1975 (PB C 185, blz. 23) het volgende bepaalt:

„Voor de vergelijkbaarheid van de offertes en voor de toewijzing door de Lid-Staten wordt het in de nationale munteenheid uitgedrukte bedrag voor de heffing bij uitvoer of de restitutie, in rekeneenheden omgerekend met behulp van de in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid geldende omrekeningskoersen";

6 Overwegende dat de betrokken exporten werden verricht op basis van negen certificaten, waarvan er acht het bedrag van de restitutie in Franse franken en één in Duitse marken uitdrukten;

dat uit deze overwegingen volgt dat de betrokken restituties in de nationale munteenheid werden vastgesteld, en dat de omrekening ervan in rekeneenheden slechts een interne verrichting van de Commissie vormde met het oog op de vergelijkbaarheid van de offertes;

dat artikel 4 van verordening nr. 1380/75 de toepassing van de coëfficiënt slechts voorschrijft voor de restituties of heffingen die in rekeneenheden zijn vastgesteld;

dat de eerste vraag derhalve ontkennend moet worden beantwoord;

De tweede vraag

7 Overwegende dat de Commissie tijdens de mondelinge behandeling heeft betoogd dat, indien het Hof van oordeel zou zijn dat de bepalingen van artikel 4, lid 3, van de verordening moeten worden uitgelegd in de door verzoekster in het hoofdgeding bepleite zin, deze bepalingen, althans gedeeltelijk, moeten worden nietig verklaard wegens schending van het non-discriminatiebeginsel van artikel 40, lid 3, van het Verdrag, doordat artikel 4 een discriminatie tussen de exporteurs van suiker naar gelang van het land van export teweeg brengt;

8 Overwegende dat verordening nr. 1380/75 een verordening van algemene strekking is tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen in de gehele landbouwsector;

dat artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75, door te bepalen dat in het handelsverkeer met derde landen de „in rekeneenheden vastgestelde" heffingen en restituties met een coëfficiënt worden vermenigvuldigd, het nondiscriminatiebeginsel niet heeft geschonden, daar alle heffingen en restituties in beginsel in rekeneenheden worden vastgesteld;

dat een eventuele uitzondering op dit stelsel wegens de omstandigheid dat krachtens verordening nr. 2101/75 de toewijzingen voor de restituties op het gebied van de export van suiker naar derde landen in de nationale munteenheid worden vastgesteld, de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 niet kan aantasten;

dat immers het systeem van vaststelling van restituties bij wege van inschrijving is ingesteld, om de vaststelling van verschillende restituties al naar gelang van de ingediende offertes mogelijk te maken, zodat de door de exporteur ontvangen nettoprijs van handelaar tot handelaar kon uiteenlopen;

dat de tweede vraag derhalve ontkennend dient te worden beantwoord;

9 dat, gezien het antwoord op de tweede vraag, de derde vraag zonder voorwerp is geraakt;

Ten aanzien van de kosten

10 Overwegende dat de kosten, door de Commissie van de EG, wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen;

dat de procedure ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Finanzgericht Hamburg bij beschikking van 19 augustus 1977 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **Artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75 juncto verordening nr. 2101/75, moet aldus worden uitgelegd, dat de uitvoerrestitutie voor suiker, die op grond van een inschrijving voor elke exporteur individueel in de nationale munteenheid is vastgesteld, niet mag worden vermenigvuldigd met de door de Commissie vastgestelde monetaire coëfficiënt, welke wordt afgeleid van het percentage dat is toegepast voor de berekening van de monetaire compensatie.**

2. **Bij onderzoek van de tweede vraag is niet gebleken van gegronde bezwaren tegen de geldigheid van artikel 4, lid 3, van verordening nr. 1380/75.**

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vierentwintig mei negentienhonderdachtenzeventig.

De griffier,

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J.-P. WARNER VAN 18 APRIL 1978 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

In de onderhavige zaak moet Uw Hof zich weer eens bezighouden met de ingewikkelde materie van de gemeenschapswetgeving betreffende de ordening van de suikermarkt en de monetaire compenserende bedragen (hierna te noemen „mcb's").

De zaak werd Uw Hof voorgelegd bij een verwijzingsbeschikking van het Finanzgericht Hamburg. Verzoekster in

1 — Vertaald uit het Engels.